

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **I. Z.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky**, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 1. 2014, č. j. CPR-14459-3/ČJ-2013-930310-V242, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 4. 2014, č. j. 17 A 5/2014 - 35, o návrhu žalované na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 4. 2014, č. j. 17 A 5/2014 - 35, **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaná napadla kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 4. 2014, č. j. 17 A 5/2014 - 35, kterým krajský soud zrušil její rozhodnutí ze dne 31. 1. 2014, č. j. CPR - 14459-3/ČJ-2013-930310-V242, a věc jí vrátil k dalšímu řízení; výrokem II. jí pak uložil povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Citovaným rozhodnutím ze dne 31. 1. 2014 žalovaná rozhodovala k odvolání žalobce proti rozhodnutí prvního stupně o uložení správního vyhoštění žalobci podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, se stanovením doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce šesti měsíců; přičemž žalovaná rozhodla tak, že odvolání žalobce zamítla a napadené rozhodnutí prvního stupně potvrdila. Správní vyhoštění bylo žalobci uloženo dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., tedy proto, že žalobce byl na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, neboť žalobce vykonával práci pro jiného zaměstnavatele, na jinou činnost a pro jiné místo výkonu práce, než bylo stanovené v rozhodnutí Úřadu práce. Krajský soud však v rozhodnutí označeném v záhlaví uvedl, že žalovaná dostatečně nezjistila skutkový stav, neboť nebylo zjištěno, u kterého zaměstnavatele dosud trvá pracovní poměr žalobce a zda dohoda o provedení práce byla uzavřena v rámci pracovního poměru či nikoli. Žalovaná se dle krajského soudu nezabývala možností, že žalobce mohl být vyslán na pracovní cestu, přičemž pokud je

takové vyslání krátkodobé a neznamená fakticky trvalou změnu místa výkonu práce, nelze takovýto výkon práce mimo sjednané a povolené místo výkonu práce bez dalšího považovat za práci v rozporu s platným povolením k zaměstnání. Proto krajský soud napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

Ve své kasační stížnosti žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Podle stěžovatelky byl skutkový stav ve věci zjištěn dostatečně, zejména proto, že možnost vyslání žalobce na pracovní cestu v daném případě nepřicházela v úvahu. Žalobce totiž svou pracovní činnost vykonával na základě dohody o provedení práce uzavřené se společností SEM Bohemia s. r. o., ale bez povolení Úřadu práce a na pracovišti společnosti PILA TĚNĚ s. r. o. Žalobce sice disponoval povolením k zaměstnání pro předchozího zaměstnavatele, společnost Aneo s. r. o., uzavřením nového pracovněprávního vztahu bez potřebného povolení je však dle stěžovatelky vyloučena možnost převedení na jinou práci nebo vyslání na pracovní cestu. Spolu s podáním kasační stížnosti stěžovatelka požádala také o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Svou žádost odůvodnila odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49 s tím, že i v daném případě může nastat existence dvou odlišných správních rozhodnutí o téže věci. Právě v nežádoucím právním i procesním stavu, který je rozporný s principem právní jistoty, spatřuje stěžovatelka hrozící újmu. Pokud by stěžovatelka respektovala právní názor Krajského soudu v Plzni, musela by předmětné správní řízení s největší pravděpodobností zastavit, ačkoli v rozsudku vyslovený právní názor je ve zcela zjevném rozporu s aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu v obdobné věci, a proto by takový postup stěžovatelky byl v rozporu se zákonem. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je tedy v dané věci pro další postup stěžovatelky zásadní.

Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatelky přiznat. Přitom se přiměřeně užije ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.

Jak již Nejvyšší správní soud ve své četné judikatuře konstatoval, poskytují soudy ve správním soudnictví primárně ochranu subjektivním veřejným právům a rovněž institut odkladného účinku je koncipován především jako dočasná procesní ochrana žalobce – účastníka správního řízení – před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého správního rozhodnutí, jsou-li pro to splněny zákonem předepsané podmínky. Situace, kdy bude možno dovozovat vznik újmy na straně žalovaného správního orgánu v důsledku rozhodnutí krajského soudu, tak budou nepochybně představitelné v poněkud omezenější míře, než jak tomu bude na straně žalobce.

S ohledem na zásadu rovnosti účastníků řízení před soudem nicméně nelze žalovanému správnímu orgánu upírat právo obrátit se v případě nesouhlasu s výsledky

pokračování

soudního přezkumu provedeného krajským soudem na Nejvyšší správní soud s kasační stížností. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, publ. pod č. 1255/2007 Sb. NSS, pak zásadně platí, že zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost. V témže usnesení však rozšířený senát poukázal i na možné negativní dopady, které mohou nastat v souvislosti s přezkumem rozsudku krajského soudu, jímž bylo zrušeno správní rozhodnutí, na základě kasační stížnosti podané žalovaným. Rozšířený senát uvedl, že za situace, kdy by byl takový rozsudek krajského soudu zrušen, dostala by se věc do stadia nového posuzování žaloby krajským soudem. Ten, vázán právním názorem kasačního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), může rozhodnout o zákonnosti správního rozhodnutí opačně, načež původní (zrušené) správní rozhodnutí „obživne“, aniž by důsledkem nového rozhodnutí krajského soudu bylo současné zrušení v mezidobí případně vydaného dalšího správního rozhodnutí. Vedle sebe tu tak mohou být dvě odlišná, či dokonce opačná správní rozhodnutí o téže věci. Při odhlédnutí od situace, že i nové rozhodnutí krajského soudu může být napadeno kasační stížností, stejně jako nové správní rozhodnutí další žalobou, následně rozhodnutí krajského soudu také kasační stížností, jde jistě o výsledek nežádoucí a procesními instituty příslušných správních procesních předpisů obtížně řešitelný. Nejvyšší správní soud tak připustil, že takový případ lze řešit přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti podané žalovaným správním orgánem (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2008, č. j. 4 Ads 145/2008 - 34, ze dne 9. 4. 2008, č. j. 3 Ads 29/2008 - 35, či ze dne 30. 4. 2009, č. j. 6 Ads 56/2009 - 48).

Také v nyní posuzovaném případě byla původní, žalobou napadená rozhodnutí stěžovatelky zrušena rozsudkem krajského soudu a stěžovatelka byla zavázána v dalším řízení rozhodnout ve věci v souladu s právním názorem vyjádřeným krajským soudem; stěžovatelka však s tímto názorem krajského soudu nesouhlasí a jeho rozsudek napadla kasační stížností. Vycházejí z výše popsaného názoru rozšířeného senátu tak Nejvyšší správní soud i v nyní posuzovaném případě dospěl k závěru, že reálně hrozí nastání onoho nežádoucího právního i procesního stavu (existence dvou odlišných správních rozhodnutí o téže věci), který je rozporný s principem právní jistoty, a že právě v něm lze u stěžovatelky spatřovat újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud zároveň konstatuje, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nevznikne jiným osobám, tedy zejména žalobci, jiná újma, a to především s ohledem na skutečnost, že podle § 172 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, má žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí, a tudíž přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti se automaticky aktivuje též odkladný účinek správní žaloby, tj. správní vyhoštění nelze vykonat. Nejvyšší správní soud pak v přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neshledal ani žádný rozpor s důležitým veřejným zájmem; proto vzhledem ke splnění všech podmínek stanovených v § 73 odst. 2 s. ř. s. návrhu stěžovatelky vyhověl a rozhodl, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku zároveň v žádném případě nepředjímá výsledek řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2014

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu